

ת"פ 52686/01/17 - מדינת ישראל נגד אולג יצהר קלימקוביץ, נדב צדוק יאיר

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 52686-01-17 מדינת ישראל נ' קלימקוביץ ואח'
תיק חיצוני: 260832/2015

בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. אולג יצהר קלימקוביץ
2. נדב צדוק יאיר

הכרעת דין

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום אשר תוקן בהמשך, כך שבסופו של יום מיוחסת לשני הנאשמים עבירה של פציעה בצוואת ואילו לנאשם 2 מיוחסת גם עבירת איומים.

בהתאם לכתב האישום המתוקן, ביום 16.6.15 בשעות הבוקר, פרץ ויכוח בין הנאשמים ואחר לבין המתלונן, על רקע רצונו של נאשם 2 לפרוש צינור מים מביתו לבית חברו.

בכתב האישום המתוקן נטען כי נאשם 1 אחז בטורייה והחל להתקדם לכיוון המתלונן. המתלונן הצליח לחלץ את הטורייה מידי של הנאשם ובתגובה החל הנאשם להכותו בפניו ובכל חלקי גופו באגרופיו. נטען כי נאשם 2 עודד את נאשם 1 לעשות כן וכן איים על המתלונן ברצח.

כתוצאה מהמעשים, נטען כי נעקרה השן הקדמית העליונה של המתלונן, נוצרה נפיחות מתחת לעין ימין, וכן סימני פציעה ושריטות בפניו ובידיו.

לאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהעדים ובחנתי את הראיות ואת טענות הצדדים, אני מוצאת כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה ולפיכך מזכה את הנאשמים.

עד התביעה העיקרי הינו המתלונן, כאשר עדותו נתמכת בתצלומים ובתעודה רפואית, אולם לא בעדות של אדם אחר אשר נכח במקום ולפיכך קבלת תזת התביעה מצריכה מתן אמון מלא ובלתי מסויג בעדות המתלונן, וזאת אין בידי לעשות.

אין חולק כי קיימות סתירות שונות בעדות המתלונן וכן בגרסאותיו השונות במשטרה. אמנם ניתן לקבל התפתחות גרסה, בוודאי בעניינו של מתלונן אשר לטענתו חווה אירוע אלים וטראומתי, ואולם מאחר שמדובר כאמור בעדות יחידה, אני סבורה כי נוכח ריבוי הסתירות המהותיות, לא ניתן כאמור להשתית ממצאים בהתבסס על עדותו היחידה.

במסגרת הכרעת הדין לא אפרט את מלוא הסתירות ובעניין זה אפנה כעת לשאלה הבסיסית בדרך התרחשות האירוע, אשר גם לגביה לא מסר המתלונן גרסה אחידה, כאשר מדובר בשאלה כיצד הוכה על ידי נאשם 1, האם באמצעות טוריה אם לאו.

לגרסת המתלונן, תחילה מסר כי לא הוכה באמצעות הטוריה, שכן כאמור בכתב האישום הצליח ליטול אותה מידיו של הנאשם, ואולם בהמשך מסר במשטרה כי הוכה באמצעות הטוריה ובעדותו בפניי טען כי אכן הוכה באמצעות הטוריה. לדבריו נפל, החל לברוח ונאשם 1 רדף אחריו שוב, כאשר גם בסוגיה זו סתר עצמו המתלונן בשאלה כמה פעמים ניסה הנאשם לתקוף אותו באמצעות הטוריה ומתי בדיוק במהלך שלבי האירוע התרחש הדבר.

המתלונן העיד כי הוכה, ובעדותו אישר את שאלת ב"כ הנאשם כי הוכה בכל הכח, כאשר לדבריו עסקין ב-20-30 אגרופים אשר הוטחו בפניו.

יצוין בהקשר זה כי כבר במשטרה ציין השוטר אורן ארד כי בחן את ידיו של הנאשם והבחין כי בניגוד לניסיונו, גם כבעל ניסיון באמנויות הלחימה, הרי שאף שאמורים להיות על פרקי הידיים שריטות וחתכים, לא מצא סימנים שכאלו על הנאשם.

עוד יצוין, כי המתלונן מסר תחילה במשטרה כי מדובר בקטטה, וייתכן, לאחר שבחנתי את הראיות, כי אכן כך היה.

מאחר שכל הצדדים הכחישו למעשה כי מדובר בקטטה בעת עדותם בפניי, לא ניתן לקבוע מסמרות בשאלה זו, ואולם אני מוצאת כי לא בכדי השתמש המתלונן במילה קטטה מספר פעמים בדיווחיו במשטרה.

בחנתי את עדות המתלונן בפניי בבית המשפט והתרשמתי כאמור, כי לא ניתן ליתן אמון מלא בדבריו. התרשמתי כי המתלונן בחר להתחמק בחלק מהשאלות והפגין זכרון סלקטיבי. בכלל זה, הוא נשאל אם נחקר במשטרה כחשוד והשיב שאינו יודע, וכן נשאל אם נחקר בקשר לעבירות אלימות אשר אינן התיק שבפניי והשיב כי אינו זוכר.

גם גרסתו של המתלונן בכל הנוגע לאי פינויו לקבלת טיפול רפואי בסמוך למועד האירוע מעוררת תהייה. יוזכר כי לטענת המתלונן, נשברה לו שן והוא נחבל באופן משמעותי בפניו. חרף זאת, מדבריו במשטרה נ/3 שורה 82, עולה לכאורה, כי הגיע אמבולנס למקום ואולם הוא סירב להתפנות.

המתלונן הסביר הן כי לא היה לו כיצד להגיע לקבלת טיפול רפואי והן כי לא רצה לשלם את תשלום הפינוי, וכן טען כי אשתו לא נתנה לו לצאת את הבית ולכן לא הגיע לקבלת טיפול.

עסקין בתשובות תמוהות, כאשר מדובר במי שלשיתו היה חבול, מוכה ושותת דם.

איני מתעלמת מהעובדה שאכן מדו"ח הפעולה, מהדו"ח הרפואי ומהתמונות עולה כי המתלונן אכן נפגע בפניו, ואולם כאמור אין בידי לקבוע כיצד התרחש הדבר באופן מדויק. אין בידי לקבוע כי המתלונן שיקר בעדותו, ולאחר שהתרשמתי כאמור ממכלול המעורבים שהעידו בפניי, אני סבורה כי נוכח הסתירות הקיימות לא ניתן לקבוע במידה הנדרשת בפלילים כי מדובר באירוע שהתרחש על פי תיאור המתלונן.

לא למותר לציין בהקשר זה את טענת ב"כ הנאשמים כי באירוע היה עד נוסף, קטין בשם י', אשר לא נחקר. ערה אני לכך שבתיק החקירה אין פרטים מלאים של אותו קטין ואולם כטענת ב"כ הנאשמים, אף לא ניכר כי המשטרה עשתה מאמץ כלשהו על מנת לאתר את אותו קטין ולפיכך נמנעה מאיתנו ראייה אשר יכולה הייתה לשפוך אור באופן אובייקטיבי על שהתרחש.

איני מתעלמת גם מכך שגרסאות הנאשמים כאילו המתלונן הכה את עצמו וגרם לעצמו לשבר בשן או שמא אשתו עשתה כן אינן נקיות מספקות, ואולם מאחר שנטל השכנוע מוטל על כתפי המאשימה, הרי שלא די בתמיהות בגרסת הנאשמים כדי להביא להרשעתם בדין.

לא למותר לציין כי גם טורייה אשר לכאורה היו בה ראיות DNA ודם, ואשר נתפסה ע"י השוטר עמרני בשטח, נעלמה בשלב מסוים ואין יודע היכן היא מצויה. גם בהעלמות זו יש כדי לפגוע ביכולת לקבוע מה התרחש וכיצד.

עוד ייאמר, כי למעשה אף אחד מהמעורבים לא הצליח לתאר כיצד התרחש כל פרט ובכלל זה מתי נפלה הטורייה, מתי נפל המתלונן וכיו"ב וחלק מגרסאות הנאשמים כבושות גם בסוגיות אלו.

מטבע הדברים, כאשר מדובר באירוע אלים ופתאומי, ניתן להבין חוסר בזכרון או בדיוק של מי מהמעורבים ואולם כאמור לעיל, נוכח מכלול הראיות, אין בידי לקבוע את אשמת הנאשמים.

לא מצאתי כטענת התביעה כי גרסאות הנאשמים סתרו זו את זו באופן מהותי. אמנם כל אחד מהנאשמים מסר במשטרה כי המתלונן הגיע לכאורה על מנת לתקוף אותו ולא את האחר, ואולם נוכח עדויותיהם כי נמצאו בסמוך מאוד זה לזה, ניתן להבין כיצד כל אחד מהם חש כי המתלונן מגיע על מנת לתקוף אותו.

כן איני מוצאת כי מדובר בסתירה משמעותית שעה שנאשם 2 העיד הן שנאשם 1 דחף את המתלונן והן שהרים את ידיו בלבד, ואני סבורה כי הוא הסביר במהלך עדותו כיצד הדברים מתיישבים זה עם זה.

אף העובדה שנאשם 2 הזעיק את המשטרה בעצמו, עוד בטרם עשה כן המתלונן, מתיישבת עם האפשרות כי אכן הנאשמים הם שהותקפו על ידי המתלונן, ולא להפך.

נוכח כל האמור לעיל, מצאתי כאמור כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה ולפיכך מזוכים הנאשמים בדיון.

זכות ערעור כדיון.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ח, 17 ינואר 2018, במעמד
הצדדים.